

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 287/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Katarínou Milanskou, LL.M., advokátkou, Francisciho 1044/6, Zvolen, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/57/2021 zo 7. októbra 2021 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 69/2023 z 29. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 13 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 2 a 3, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 7, čl. 47 a čl. 48 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4To/57/2021 zo 7. októbra 2021 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 69/2023 z 29. mája 2024. Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/2/2021 z 27. júla 2021 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 1T/2/2021 z 30. júla 2021 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b)

a j) Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že „najmenej od mája 2018 až do dňa 27. júla 2020 si bez príslušného povolenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky od doposiaľ nestotožnených osôb na presne nezistených miestach neoprávnene zadovážil psychotropné látky, konkrétne metamfetamín – pervitín, ktorý potom u seba neoprávnene prechovával a následne ho neoprávnene predával za rôzne finančné sumy, alebo poskytoval bez finančnej odplaty v rôznych množstvách a na rôznych miestach v [REDAKOVANÉ] a ich okolí osobám: [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], okres [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], okres [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], pričom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, teda obvinený som neoprávnene predal, zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku, a to závažnejším spôsobom konania po dlhšiu dobu a na viacerých osobách“, za čo bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody vo výmere dvanástich rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ako aj trest prepadnutia viacerých huteľných vecí (USB kľúč, mobilné telefóny, SIM karty) a zároveň mu bol uložený ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov a ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

3. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) a ods. 3 Trestného poriadku zrušil prvostupňový rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody vo výmere dvanástich rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ako aj trest prepadnutia viacerých huteľných vecí (krajský súd na rozdiel od okresného súdu neuložil prepadnutie jedného z mobilných telefónov, keďže zistil, že jeho vlastníkom nie je sťažovateľ, pozn.).

4. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie [z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku], o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v zásade opakuje argumentáciu uvedenú v ním podanom dovolaní. Podľa jeho názoru k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd napadnutým rozsudkom arbitrárne nevyhovел jeho odvolaniu a následne najvyšší súd napadnutým uznesením jeho dovolanie proti predmetnému rozsudku krajského súdu arbitrárne odmietol, pričom v podstatnom namieta, že v predmetnom trestnom konaní: 1. nebol náležite zistený skutkový stav (sťažovateľ má výhrady k viacerým svedeckým výpovediam, resp. k samotným svedkom), pričom skutková veta predmetného odsudzujúceho rozsudku je nepresná, v dôsledku čoho došlo k nesprávnej právnej kvalifikácii jeho konania (sťažovateľ má obzvlášť výhrady ku kvalifikácii svojho skutku ako skutku spáchaného závažnejším spôsobom konania a na najmenej troch osobách); 2. konajúce súdy sa náležite nevysporiadali s dôkazmi poskytnutými obhajobou; 3. dôkazy získané domovou prehliadkou, znalecký posudok, ako aj zvukový záznam z bytu jeho matky sú nezákonné.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu jej neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde], v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

8. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd pripomína, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, že o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, teda spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013, IV. ÚS 68/2020 a i.).

9. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mal vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu k dispozícii účinný prostriedok nápravy (vo forme dovolania), ktorý využil a o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť orgán verejnej moci (najvyšší súd), ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu. Rozhodovacia činnosť všeobecných súdov všetkých stupňov (vrátane dovolacieho) pritom v zásade pokrýva celý rozsah základných práv spojených s trestným konaním, ktorý je relevantný pre konanie o ústavnej sťažnosti, keďže všeobecné súdy plnia úlohu nielen ochrancov zákonnosti, ale aj prvotných ochrancov ústavnosti.

10. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale aj obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 546/2020 II. ÚS 559/2021, II. ÚS 156/2023).

11. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd zdôrazňuje, že subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum.

12. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu vyhodnotil ako neprípustnú a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

13. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

14. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

15. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho,

aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.

16. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

17. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

18. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť.

19. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa ako nedôvodné odmietol.

20. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa subsumovateľné pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, a to nepripojením sťažovateľom navrhovaných dôkazov, nevysporiadaním sa s dôkazmi obhajoby a posudzovaním iba dôkazov svedčiacich v neprospech sťažovateľa), najvyšší súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, a teda vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv sťažovateľa nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Námietku sťažovateľa, že súdy nižšieho stupňa posudzovali iba dôkazy svedčiace v jeho neprospech a nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia, vyhodnotil najvyšší súd ako neodôvodnenú, a to vzhľadom na to, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia reagoval na obhajobné argumenty sťažovateľa (s. 6 – 8 rozsudku krajského súdu), prípadne odkázal na argumentáciu okresného súdu (s. 14 a 15 rozsudku krajského súdu) bez potreby jej opakovania. Rozhodnutia okresného súdu i krajského súdu preto najvyšší súd považoval za dostatočne a presvedčivo odôvodnené, reagujúce na všetky sťažovateľom namietané skutočnosti.

21. Čo sa týka nevykonania sťažovateľom navrhovaných dôkazov, najvyšší súd odkázal na ustálenú judikatúru, podľa ktorej za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať voľbu použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju už nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorý vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Nadväzujúc na uvedené, najvyšší súd pripomenul, že ak obvinený v rámci práva na obhajobu navrhuje dôkazy, potom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým takýmto návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím o návrhu rozhodnúť tak, že mu vyhovie alebo ho odmietne, pričom vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania, je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá, a teda že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (R 116/2014). Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal na to, že sťažovateľ, ako aj jeho obhajkyňa po tom, čo ich samosudkyňa na hlavnom pojednávaní konanom 22. júla 2021 na okresnom súde vyzvala, či nemajú návrhy na doplnenie dokazovania, vyhlásili, že takého návrhy nemajú. Samosudkyňa tak uznesením podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásila dokazovanie za skončené a udelila slovo na záverečné reči (č. l. 761 súdneho spisu). Podľa názoru najvyššieho súdu je tak z prejavu sťažovateľa a jeho obhajkyne zrejmé, že na akýchkoľvek pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania netrvali, a teda ich vzali späť. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd dospel k záveru, že dovolacie námietky sťažovateľa neboli spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

22. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa subsumovateľné pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, pričom sťažovateľove námietky sa konkrétne týkali nezákonnosti domovej prehliadky, zvukového záznamu, znaleckého posudku a výpovede svedkov), najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejماً a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, čomu zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku iba vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, nemožno hovoriť o naplnení tohto dovolacieho dôvodu, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (*solely or to a decisive extent*) na dôkazoch

získaných nezákonným spôsobom (rozsudok č. 36110/03 vo veci Mariana Marinescu proti Rumunsku z 2. 2. 2010, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva č. 25585/02 vo veci Emen proti Turecku z 26. 1. 2010, R 24/2020).

23. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej nezákonnosti predmetnej domovej prehliadky najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že zápisnica o predmetnej domovej prehliadke bola čítaná ako listinný dôkaz na hlavnom pojednávaní konanom na okresnom súde 22. júla 2021 v súlade s § 269 Trestného poriadku (č. 1. 760 súdneho spisu), pričom žiadna z procesných strán nemala k jej prečítaniu pripomienky, nežiadala s ničím navyše oboznámiť a nemala žiadne výhrady voči protokolácii samosudkyňou do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Samotná domová prehliadka bola vykonaná na základe príkazu vydaného sudcom pre prípravné konanie okresného súdu podľa § 100 ods. 1 Trestného poriadku (č. 1. 363 až 366 súdneho spisu) vyšetrovateľmi za účasti nezúčastnenej osoby podľa § 30 ods. 1 a 2 Trestného poriadku (č. 1. 368 súdneho spisu). Vychádzajúc z uvedeného, dospel najvyšší súd k záveru, že predmetná domová prehliadka bola tak vykonaná v súlade so zákonom a zápisnica z nej bola na hlavnom pojednávaní čítaná zákonným spôsobom, pričom s požiadavkou jej zákonnosti, legitímnosti a proporcionality sa vysporiadal krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (s. 8), na ktoré najvyšší súd v ďalšom odkázal.

24. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej nezákonnosti zvukového záznamu najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že s otázkou zákonnosti príkazu okresného súdu na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov sp. zn. 4Ntt/17/2020-2V-OSNR zo 4. júna 2020 sa vysporiadal krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (s. 8). Najvyšší súd zároveň poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní konanom na okresnom súde 11. februára 2021 bol v súlade s § 269 Trestného poriadku čítaný prepis z tohto zvukového záznamu a na hlavnom pojednávaní konanom na okresnom súde 11. marca 2021 bol podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku prehrávaný na technickom zariadení zvukový záznam jednotlivých príloh, pričom spôsob hodnotenia dôkazov získaných zo zvukového záznamu, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom, nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania iniciovaného sťažovateľom prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie nižších súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania.

25. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej nezákonnosti znaleckého posudku najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že predmetný znalecký posudok bol čítaný na hlavnom pojednávaní v súlade s § 268 ods. 2 Trestného poriadku (č. 1. 759 súdneho spisu), pričom zo súdneho spisu je zrejmé, že znalec bol v prípravnom konaní pribratý uznesením vyšetrovateľa podľa § 142 ods. 1 Trestného poriadku. Najvyšší súd konštatoval, že námietky sťažovateľa skôr spochybňujú samotné skutočnosti, ktoré zo znaleckého posudku vyplývajú a z ktorých okresný súd vychádzal, avšak dovolací súd nie je v rámci dovolacieho konania oprávnený preskúmať spôsob, akým súdy nižších stupňov hodnotili vykonané dôkazy a ktoré skutočnosti považovali za preukázané.

26. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej nezákonnosti výpovede svedka [REDAKOVANÉ] najvyšší súd konštatoval, že skutočnosti, ktoré svedok v rámci svojej výpovede uvedie, nespôsobujú nezákonnosť jeho výpovede. Najvyšší súd poukázal na to, že sťažovateľ v rámci svojich námietok hodnotil tvrdenia, ktoré z výpovede predmetného svedka vychádzajú, čo však nemôže byť

predmetom preskúmania v rámci dovolacieho konania. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú nezákonnosť výpovede svedka [REDAKOVANÉ] v prípravnom konaní (podľa sťažovateľa mal vypovedať pod vplyvom, pričom nebol podrobený testu na alkohol a osobu sťažovateľa napriek svojim tvrdeniam neidentifikoval), ako aj nezákonnosť jeho výpovede na hlavnom pojednávaní (podľa sťažovateľa do nej zasahoval prokurátor a sťažovateľovi bola odopretá možnosť vypočuť svedka a klásť mu otázky), najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že na hlavnom pojednávaní konanom na okresnom súde 11. februára 2021 svedok [REDAKOVANÉ] po poučení a zložení prísahy samostatne vypovedal ku skutku, následne obhajkyňa sťažovateľa a prokurátor kládli otázky a na návrh prokurátora bola v súlade s § 264 ods. 1 Trestného poriadku čítaná výpoveď svedka z prípravného konania, pričom okresný súd upozornil svedka na rozpory a vyzval ho, aby vysvetlil príčinu. Sťažovateľovi, jeho obhajkyňi a prokurátorovi bolo aj následne umožnené klásť svedkovi otázky (č. l. 499 až 506 súdneho spisu). Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd uzavrel, že výsluch tohto svedka bol v prípravnom konaní, ako i v konaní pred súdom vykonaný v súlade so zákonom, pričom nie je pravdou, že by sťažovateľovi nebolo umožnené vypočuť ho. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd dospel k záveru, že dovolacie námietky sťažovateľa neboli spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

27. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa subsumovateľné pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení), najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že námietky sťažovateľa smerovali proti skutkovej vete, ktorá podľa jeho názoru obsahuje vážne nedostatky, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a došlo k nesprávnej právnej kvalifikácii, pričom podľa názoru sťažovateľa je vylúčené a dokazovaním nepotvrdené naplnenie kvalifikačných znakov po dlhšiu dobu a na viacerých osobách. Najvyšší súd poukázal na to, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je vždy viazaný konečnými skutkovými zisteniami, ktoré vo veci urobili súdy nižších stupňov, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, pretože tieto nemôže meniť ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému okresným súdom a krajským súdom a vyjadrenému v skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú tie, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Najvyšší súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, lebo nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania sa uskutočňuje v konaní pred okresným súdom a jeho skutkové závery môže dopĺňať a korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Najvyšší súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa (R 47/2014). Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd konštatoval, že na podklade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je oprávnený v dovolacom konaní preskúmať iba to, či skutok, tak ako bol ustálený súdmi v pôvodnom konaní (okresným súdom a krajským súdom), ktorý nemôže dopĺňať ani meniť, napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, pod ktorú bol subsumovaný, t. j. obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), j) Trestného

zákona. Do úvahy tak prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, prípadne že skutok nie je trestným činom. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že zo skutkovej vety ustálenej súdmi v pôvodnom konaní vyplýva, že sťažovateľ si najmenej od mája 2018 až do 27. júla 2020 bez príslušného povolenia zadovážil metamfetamín – pervitín, ktorý je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok a ktorý potom u seba neoprávnene prechovával a následne ho neoprávnene predával alebo poskytoval šiestim tam menovaným osobám. Podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľ týmto konaním naplnil skutkovú podstatu trestného činu, za ktorý bol uznaný za vinného, a preto najvyššiemu súdu neostáva iné, keďže môže vychádzať iba zo skutkovej vety, ako konštatovať, že rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu sú založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku.

28. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa naplnenia osobitného kvalifikačného pojmu závažnejší spôsob konania („po dlhší čas“), najvyšší súd uviedol, že dlhším časom sa rozumie časový úsek, ktorého dĺžka je ovplyvnená „intenzitou“ trestného činu (to znamená závažnosťou trestného činu z hľadiska výšky zákonom ustanovenej trestnej sadzby), pričom súdnou praxou bol kvalifikačný moment po dlhší čas stanovený ako obdobie okolo 6 mesiacov a zároveň z judikátu R 13/2012 (na ktorý poukázal aj samotný sťažovateľ) vyplýva, že doba páchania trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona obvineným, ktorý je sám závislým užívateľom drogy, nepresahujúca 1 rok spravidla nemôže byť považovaná za závažnejší spôsob konania v dôsledku páchania trestného činu po dlhší čas v zmysle § 138 písm. b) Trestného zákona, pretože neprekračuje obvyklú dobu páchania takéhoto činu závislou osobou. Zo skutkovej vety vyplýva, že sťažovateľ sa dopúšťal trestného konania najmenej od mája 2018 až do 27. júla 2020, a teda je zrejmé, že ide o obdobie presahujúce 2 roky, a preto je konanie obvineného nepochybne správne právne posúdené za použitia kvalifikačného znaku „po dlhší čas“.

29. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa naplnenia osobitného kvalifikačného pojmu „na viacerých osobách“, najvyšší súd odkázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorý sa s predmetnou námietkou sťažovateľa vysporiadal na s. 8 a 9 svojho odôvodnenia, pričom správne poukázal na právnu vetu uvedenú v bode I judikátu R 15/2015 [trestný čin podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona je spáchaný na osobe, ak páchatel' omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor zabezpečil niektorým zo spôsobov uvedených v odseku 1 písm. a) až c) tohto ustanovenia od inej osoby alebo inej osobe na jej vlastné použitie alebo na ďalšiu distribúciu a ktorá teda nie je poškodeným]. Najvyšší súd zároveň poukázal na to, že v zmysle § 127 ods. 2 Trestného poriadku sa viacerými osobami rozumejú najmenej 3 osoby. Najvyšší súd konštatoval, že osoby, od ktorých alebo pre ktoré sťažovateľ psychotropnú látku zabezpečoval, nie sú poškodenými, pričom v skutkovej vete je ustálených 6 osôb, ktorým sťažovateľ neoprávnene predával alebo poskytoval psychotropnú látku metamfetamín.

30. Ďalšie námietky sťažovateľa týkajúce sa skutočností, ktoré jednotliví svedkovia vo svojich výpovediach uviedli, ktoré podľa názoru sťažovateľa majú potvrdzovať jeho obranu a spochybňovať závery súdov nižších stupňov a zároveň potrebu opätovne vykonať a doplniť dokazovanie, najvyšší súd vyhodnotil ako námietky skutkové, pričom, keďže v rámci dovolacieho konania nie je oprávnený posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení ani dopĺňať dokazovanie, sa týmito námietkami sťažovateľa nezaoberal. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší

súd dospel k záveru, že dovolacie námietky sťažovateľa neboli spôsobilé ani naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

31. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal všetkými pre rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa podstatnými otázkami súvisiacimi s predmetom ústavnej sťažnosti a dal na ne dostatočné a presvedčivé odpovede, pričom jeho závery sú logické a zrozumiteľné. Ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako nezistil, že by posudzované dovolacie uznesenie najvyššieho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

32. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto v zásade ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

33. Ústavný súd na tomto mieste zároveň zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je vystupovať ako súd tretej či štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je presvedčiť sa, že sa najvyšší súd s námietkami sťažovateľa dostatočným a relevantným spôsobom vysporiadal. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je totiž v prvom rade dohliadnuť na to, aby konanie ako celok bolo spravodlivé. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre k čl. 6 dohovoru zdôrazňuje posudzovanie spravodlivosti konania ako celku (Khan proti Spojenému kráľovstvu z 12. 5. 2000, sťažnosť č. 35394/97, bod 34; Allan proti Spojenému kráľovstvu z 5. 11. 2002, sťažnosť č. 48539/99, bod 42).

34. Možno tak uzavrieť, že po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

35. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nesignalizuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd teda dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým uznesením najvyššieho súdu na jednej strane a obsahom týchto práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

36. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu boli porušené aj jeho základné práva podľa čl. 13 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 2 a 3 a čl. 13 dohovoru, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o týchto porušeníach odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu ostatných označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy, ako ani jeho ostatných označených práv podľa dohovoru. Ústavný súd preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

37. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho práv podľa čl. 7, čl. 47 a čl. 48 charty napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že aj keď charta nemá podobu medzinárodnej zmluvy, členské štáty Európskej únie jej v čl. 6 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii priznali rovnakú právnu silu, akú má Zmluva o Európskej únii a Zmluva o fungovaní Európskej únie. Ratifikáciou a vyhlásením Lisabonskej zmluvy vznikla fikcia ratifikácie a vyhlásenia aj samotnej charty, v dôsledku čoho spĺňa charta požiadavky vyplývajúce z čl. 127 ods. 1 ústavy na to, aby ústavný súd mohol rozhodovať o porušení základných práv, ktoré z nej vyplývajú. O porušení práv vyplývajúcich z charty však môže ústavný súd rozhodovať len vtedy, ak je daná pôsobnosť, resp. aplikovateľnosť charty (III. ÚS 55/2023, II. ÚS 5/2024, II. ÚS 40/2024). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na čl. 51 ods. 1 charty, podľa ktorého ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie, ako aj na čl. 52 ods. 7 charty, podľa ktorého súdy Únie a členských štátov náležite prihliadajú na vysvetlivky vypracované s cieľom poskytnúť usmernenia pri výklade tejto charty. Z citovaných ustanovení charty vyplýva, že označený čl. 6 charty je potrebné interpretovať v súlade s čl. 51 ods. 1 charty s prihliadnutím na vysvetlivky k charte, ktoré boli 14. decembra 2007 publikované pod 2007/C303/02, ako aj na existujúcu judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok z 13. 6. 1989 vo veci 5/88 Wachauf, Zb. 1989, s. 2609; rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925; rozsudok z 18. 12. 1997 vo veci C-309/96 Annibaldi, Zb. 1997, s. I-7493). Súdny dvor Európskej únie potvrdil svoju judikatúru týmto spôsobom: „Navyše, je potrebné si uvedomiť, že požiadavky vyplývajúce z ochrany základných práv v právnom poriadku Spoločenstva sú rovnako záväzné pre členské štáty, pokiaľ vykonávajú právne akty Spoločenstva...“ (rozsudok z 13. 4. 2000 vo veci C-292/97, Zb. 2000, s. I-2737, bod 37).

38. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v rámci odôvodnenia svojej ústavnej sťažnosti nepreukázal aplikovateľnosť charty vo svojej trestnej veci, resp. sa sťažovateľ v ústavnej sťažnosti otázkou aplikovateľnosti práva Únie vo svojej trestnej veci absolútne nezaoberal. Ústavnému prieskumu tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa tak bráni argumentačná nedostatočnosť ústavnej sťažnosti, v ktorej absentujú elementárne indície svedčiace o opodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti. Ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, teda v tejto časti nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, keďže neobsahuje relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123

ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Vzhľadom na absenciu zdôvodnenia aplikovateľnosti charty v predmetnej veci preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

39. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu